

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 21/23

Λουξεμβούργο, 2 Φεβρουαρίου 2023

Απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-649/20 P | Ισπανία κατά Επιτροπής, C-658/20 P | Lico Leasing και Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión κατά Επιτροπής και C-662/20 P | Caixabank κ.λπ. κατά Επιτροπής

Κρατικές ενισχύσεις: το Δικαστήριο ακυρώνει εν μέρει την απόφαση της Επιτροπής σχετικά με το «ισπανικό καθεστώς χρηματοδοτικής μίσθωσης»

Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η ανάκτηση του συνολικού ποσού της εξετασθείσας ενίσχυσης διατάχθηκε κατόπιν εσφαλμένου προσδιορισμού των δικαιούχων

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έλαβε το 2006 πλήθος καταγγελιών σχετικά με την εφαρμογή του «ισπανικού καθεστώτος χρηματοδοτικής μίσθωσης (στο εξής: καθεστώς STL) επί ορισμένων συμφωνιών χρηματοδοτικής μίσθωσης, το οποίο παρείχε στις ναυτιλιακές εταιρίες τη δυνατότητα να αγοράζουν πλοία ναυπηγηθέντα από ισπανικές ναυπηγικές επιχειρήσεις σε τιμές μειωμένες κατά 20 % έως 30 % σε σχέση με τις τιμές αγοράς από ναυπηγικές επιχειρήσεις άλλων κρατών μελών. Κατά την Επιτροπή, σκοπός του καθεστώτος STL ήταν να αποκτήσουν οι όμιλοι οικονομικού σκοπού (στο εξής: ΟΟΣ) και οι επενδυτές που συμμετείχαν σε αυτούς φορολογικά πλεονεκτήματα, μέρος των οποίων μεταβιβαζόταν στη συνέχεια στις ναυτιλιακές εταιρίες που είχαν αγοράσει καινούργιο πλοίο.

Με την επίδικη απόφαση ¹, η οποία εκδόθηκε τον Ιούλιο 2013, η Επιτροπή έκρινε ότι τρία από τα πέντε φορολογικά μέτρα που απάρτιζαν το καθεστώς STL συνιστούσαν κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, υπό τη μορφή επιλεκτικού φορολογικού πλεονεκτήματος, η οποία ήταν εν μέρει ασύμβατη με την εσωτερική αγορά. Δεδομένου ότι η επίμαχη ενίσχυση είχε τεθεί σε εφαρμογή από την 1η Ιανουαρίου 2002 κατά παράβαση της υποχρέωσης κοινοποίησης ², η Επιτροπή διέταξε τις εθνικές αρχές να προβούν στην ανάκτησή της από τους επενδυτές που ήταν μέλη των ΟΟΣ.

Τον Σεπτέμβριο 2013 το Βασίλειο της Ισπανίας, η Lico Leasing SA και η Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión (PYMAR) SA άσκησαν προσφυγές ακυρώσεως κατά της επίδικης απόφασης. Με την απόφαση Ισπανία κ.λπ. κατά Επιτροπής ³, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι το πλεονέκτημα που έλαβαν οι επενδυτές των ΟΟΣ δεν ήταν επιλεκτικό και ότι η αιτιολογία της απόφασης της Επιτροπής όσον αφορά τα κριτήρια σχετικά με τη νόθευση του ανταγωνισμού και τις επιπτώσεις στις συναλλαγές ήταν ανεπαρκής. Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την επίδικη απόφαση.

¹ Απόφαση 2014/200/ΕΕ της Επιτροπής, της 17ης Ιουλίου 2013, σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων SA.21233 C/11 (πρώην NN/11, πρώην CP 137/06) που έθεσε σε εφαρμογή η Ισπανία - Φορολογικό καθεστώς που διέπει ορισμένες συμφωνίες χρηματοδοτικής μίσθωσης, γνωστό και ως «ισπανικό φορολογικό καθεστώς χρηματοδοτικής μίσθωσης» (ΕΕ 2014, L 114, σ. 1).

² Υποχρέωση που προβλέπεται στο άρθρο 108, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ.

³ Απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2015, Ισπανία κ.λπ. κατά Επιτροπής, [T-515/13 και T-719/13](#), (βλ. [AT 150/15](#)).

Κατόπιν αναιρέσεως που άσκησε η Επιτροπή, το Δικαστήριο αναίρεσε την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου με την απόφαση Επιτροπή κατά Ισπανίας κ.λπ. (C-128/16 P)⁴, αποφαινόμενο ειδικότερα ότι ήταν εσφαλμένη η εφαρμογή της προϋπόθεσης σχετικά με την επιλεκτικότητα, επί της οποίας η Επιτροπή είχε στηρίξει την ανάλυσή της. Έκρινε, ωστόσο, ότι, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν είχε αποφανθεί επί του συνόλου των λόγων ακυρώσεως που είχαν προβληθεί ενώπιόν του, η διαφορά δεν ήταν ώριμη προς εκδίκαση και, ως εκ τούτου, ανέπεμψε τις υποθέσεις ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

Με την απόφαση κατόπιν αναπομπής Ισπανία κ.λπ. κατά Επιτροπής (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τις προσφυγές που είχαν ασκήσει το Βασίλειο της Ισπανίας, η Lico Leasing και η PYMAR· οι τελευταίες δύο εταιρίες υποστηρίζονταν από 34 οντότητες στις οποίες επιτράπη να παρέμβουν στο πλαίσιο της υπόθεσης C-128/16 P (στο εξής: παρεμβαίνουσες στην πρώτη αναιρετική δίκη).

Με την απόφαση αυτή, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον λόγο που προβλήθηκε προς αμφισβήτηση του επιλεκτικού χαρακτήρα του καθεστώτος STL, κρίνοντας κατ' ουσίαν ότι το γεγονός ότι η φορολογική αρχή είχε ευρεία διακριτική ευχέρεια όσον αφορά την έγκριση της πρόωρης απόσβεσης αρκούσε για να θεωρηθεί το καθεστώς STL επιλεκτικό στο σύνολό του. Απέρριψε επίσης τους λόγους που αφορούσαν έλλειψη αιτιολογίας της επίδικης απόφασης, παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, παραβίαση των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου, καθώς και των αρχών που διέπουν την ανάκτηση της ενίσχυσης. Όσον αφορά, ειδικότερα, την ανάκτηση, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διατάσσοντας την ανάκτηση του συνόλου της επίμαχης ενίσχυσης μόνον από τους επενδυτές των ΟΟΣ, μολονότι μέρος του φορολογικού πλεονεκτήματος που είχαν λάβει είχε μεταβιβαστεί σε τρίτους, δηλαδή στις ναυτιλιακές εταιρίες.

Κατόπιν τούτου, το Βασίλειο της Ισπανίας, η Lico Leasing και η PYMAR, καθώς και οι παρεμβαίνουσες στην πρώτη αναιρετική δίκη άσκησαν τρεις χωριστές αιτήσεις αναιρέσεως κατά της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, με τις οποίες ζητούν την αναίρεσή της και, συνακόλουθα, την ακύρωση της επίδικης απόφασης.

Με την απόφασή του, **το Δικαστήριο δέχεται τον λόγο αναιρέσεως που προέβαλε το Βασίλειο της Ισπανίας περί έλλειψης αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης κατά το μέρος που αφορά την ανάκτηση της επίμαχης ενίσχυσης και απορρίπτει τις αιτήσεις αναιρέσεως κατά τα λοιπά**. Κατόπιν της μερικής αναιρέσεως της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου και **κρίνοντας ότι είναι σε θέση να αποφανθεί το ίδιο οριστικώς επί του μέρους των προσφυγών που απομένει να εξεταστεί, το Δικαστήριο αποφαίνεται ότι η επίδικη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί κατά το μέρος που διατάσσει την ανάκτηση του συνολικού ποσού της εξετασθείσας ενίσχυσης από τους εσφαλμένως προσδιορισθέντες δικαιούχους της**.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

Κατ' αρχάς, το Δικαστήριο εξετάζει την ένσταση απαραδέκτου την οποία ήγειρε η Επιτροπή κατά της αναιρέσεως που άσκησαν οι παρεμβαίνουσες στην πρώτη αναιρετική δίκη και η οποία αφορά πλάνη περί το δίκαιο καθόσον το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε ότι οι εν λόγω διάδικοι είχαν την ιδιότητα του παρεμβαίνοντος στο πλαίσιο της κατόπιν αναπομπής διαδικασίας. Συναφώς, το Δικαστήριο κρίνει ότι το άρθρο 40 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, ο σεβασμός των δικονομικών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται υπέρ των παρεμβαίνοντων με τον Κανονισμό Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου και η αρχή της ορθής απονομής της δικαιοσύνης επιβάλλουν, στο πλαίσιο μιας συνεκτικής διάρθρωσης των διαδικασιών ενώπιον του Δικαστηρίου και του Γενικού Δικαστηρίου, ο παρεμβαίνων στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας να έχει αυτοδικαίως την ιδιότητα του παρεμβαίνοντος ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, όταν η υπόθεση αναπέμπεται σε αυτό κατόπιν αναίρεσης της απόφασής του από το Δικαστήριο. Επομένως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο δεχόμενο ότι οι ως άνω διάδικοι έχουν, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, την ιδιότητα του παρεμβαίνοντος. Κατά συνέπεια, οι διάδικοι αυτοί μπορούν, υπ' αυτήν την ιδιότητα, να ασκήσουν αναίρεση κατά

⁴ Απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Επιτροπή κατά Ισπανίας κ.λπ., [C-128/16 P](#), (βλ. [AT 115/18](#)).

της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, καθόσον εξάλλου η απόφαση αυτή τους θίγει ευθέως ⁵, διότι, εφόσον απορριφθούν οι προσφυγές τους, διατρέχουν τον κίνδυνο να υποχρεωθούν να επιστρέψουν τις ενισχύσεις που έλαβαν. Ως εκ τούτου, η αίτησή τους αναιρέσεως ασκήθηκε παραδεκτως.

Εν συνεχεία, το Δικαστήριο εξετάζει τους λόγους αναιρέσεως που αφορούν την ανάλυση του επιλεκτικού χαρακτήρα του καθεστώτος STL και εκείνους που αφορούν την υποχρέωση ανάκτησης.

Όσον αφορά, πρώτον, **την εκτίμηση της προϋπόθεσης σχετικά με την επιλεκτικότητα**, το Δικαστήριο υπογραμμίζει εκ προοιμίου ότι ένα ευνοϊκό φορολογικό μέτρο η χορήγηση του οποίου εξαρτάται από τη διακριτική ευχέρεια της φορολογικής αρχής δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει γενικό χαρακτήρα. Επομένως, ο επιλεκτικός χαρακτήρας ενός τέτοιου μέτρου δεν μπορεί να εκτιμηθεί με βάση μέθοδο η οποία έχει σχεδιαστεί ειδικώς για τη διαπίστωση της συγκαλυμμένης επιλεκτικότητας ευνοϊκών φορολογικών μέτρων γενικής ισχύος ⁶. Εν προκειμένω, όμως, **το Γενικό Δικαστήριο κλήθηκε να αποφανθεί επί της ανάλυσης μέτρου του οποίου η χορήγηση εξαρτάται από τη διακριτική ευχέρεια των αρμοδίων αρχών, οπότε δεν μπορεί να του προσαφθεί ότι παρέλειψε να προβεί σε ανάλυση του μέτρου σύμφωνα με τη μέθοδο που εφαρμόζεται για τα φορολογικά μέτρα γενικής ισχύος.**

Εξετάζοντας τα κριτήρια που είναι κατάλληλα για την εκτίμηση ευνοϊκού φορολογικού μέτρου χορηγούμενου κατά διακριτική ευχέρεια, το Δικαστήριο συμφωνεί με το Γενικό Δικαστήριο και υπενθυμίζει ότι **η ύπαρξη συστήματος έγκρισης δεν αρκεί αφ' εαυτής για να χαρακτηριστεί ένα μέτρο ως επιλεκτικό**. Συγκεκριμένα, για τον χαρακτηρισμό αυτόν απαιτείται να αποδειχθεί ότι οι αρμόδιες αρχές διαθέτουν ευρεία διακριτική ευχέρεια κατά τον καθορισμό των δικαιούχων και των προϋποθέσεων χορήγησης του εξεταζόμενου μέτρου, η δε άσκηση της ευχέρειας αυτής πρέπει να **ευνοεί τις επιχειρήσεις ή τους κλάδους παραγωγής που είναι δικαιούχοι του μέτρου έναντι άλλων, μη δικαιούχων, οι οποίοι, ωστόσο, τελούν, σε συγκρίσιμη κατάσταση από απόψεως του σκοπού που επιδιώκεται.**

Εν προκειμένω, το Δικαστήριο κρίνει ότι το Γενικό Δικαστήριο, στο πλαίσιο της κυριαρχικής εκτιμήσεώς του επί του εθνικού δικαίου και δεδομένου ότι δεν προβλήθηκε ότι υπήρξε παραμόρφωση του περιεχομένου του δικαίου αυτού, βασίμως διαπίστωσε ότι το εθνικό δίκαιο παρείχε στη φορολογική αρχή σημαντική διακριτική ευχέρεια κατά την έγκριση της πρόωρης απόσβεσης, λαμβανομένων ιδίως υπόψη της ασαφούς διατύπωσης των κριτηρίων που εφαρμόστηκαν και της απουσίας του απαιτούμενου πλαισίου για την ερμηνεία τους. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο δεν όφειλε να ελέγξει αν, στην πράξη, η άσκηση αυτής της de jure διακριτικής ευχέρειας είχε πράγματι ως αποτέλεσμα την αδικαιολόγητη ευνοϊκή μεταχείριση ορισμένων επιχειρηματιών σε σχέση με άλλους που τελούσαν σε συγκρίσιμη κατάσταση.

Κατά συνέπεια, **το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον, προκειμένου να διαπιστώσει ότι το μέτρο της πρόωρης απόσβεσης ήταν επιλεκτικό, έκρινε ότι, λόγω της διακριτικής ευχέρειας, ήταν δυνατόν ορισμένοι δικαιούχοι να ευνοηθούν σε σχέση με άλλους υποκείμενους στον φόρο που τελούσαν σε συγκρίσιμη κατάσταση**. Περαιτέρω, **το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι η Επιτροπή δεν είχε υποπέσει σε σφάλμα συνάγοντας από τον επιλεκτικό χαρακτήρα της πρόωρης απόσβεσης ότι το καθεστώς STL ήταν επιλεκτικό στο σύνολό του**, δεδομένης της διαπίστωσης ότι τα λοιπά μέτρα που συναποτελούσαν το καθεστώς STL εξαρτώνταν από την προηγούμενη έγκριση της πρόωρης απόσβεσης. **Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο απορρίπτει ως αβάσιμους όλους τους λόγους που αφορούν τον επιλεκτικό**

⁵ Η εν λόγω προϋπόθεση προβλέπεται στο άρθρο 56, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

⁶ Σύμφωνα με τη μέθοδο αυτή, η οποία καλείται μέθοδος σε «τρία στάδια», η εκτίμηση του επιλεκτικού χαρακτήρα ενός μέτρου γενικής ισχύος που καθιερώνει ευνοϊκό φορολογικό καθεστώς απαιτεί, κατ' αρχάς, να προσδιορίζεται το κοινό φορολογικό καθεστώς, στη συνέχεια, να εξακριβώνεται αν το επίμαχο καθεστώς παρεκκλίνει από το κοινό φορολογικό καθεστώς, λαμβανόμενο ως σημείο αναφοράς, στο μέτρο που το επίμαχο καθεστώς προβλέπει διαφορετική φορολογική μεταχείριση μεταξύ επιχειρηματιών που τελούν σε συγκρίσιμη πραγματική και νομική κατάσταση, και, στην περίπτωση αυτή, να εξετάζεται, τέλος, αν αυτή η διαφορετική μεταχείριση μπορεί να δικαιολογηθεί από τη φύση ή την οικονομία του συστήματος φορολόγησης.

χαρακτήρα του καθεστώτος STL.

Δεύτερον, **όσον αφορά την ανάκτηση των παράνομων ενισχύσεων**, το Δικαστήριο αποφαινεται ότι, πλην ενός σφάλματος το οποίο πάντως δεν ασκεί επιρροή επί της εκτίμησης του Γενικού Δικαστηρίου, η εφαρμογή των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν ενέχει πλάνη περί το δίκαιο και, συνεπώς, **απορρίπτει τις αιτιάσεις που προβλήθηκαν σχετικώς.**

Τέλος, τρίτον, **το Δικαστήριο αποφαινεται επί λόγου που αφορά έλλειψη αιτιολογίας της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.** Το Δικαστήριο κρίνει συναφώς ότι, **καίτοι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση φαίνεται να είναι επαρκώς αιτιολογημένη όσον αφορά τον επιλεκτικό χαρακτήρα του καθεστώτος STL, αντιθέτως, δεν ισχύει το ίδιο όσον αφορά την ανάκτηση της επίμαχης ενίσχυσης.**

Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι **το Γενικό Δικαστήριο**, προκειμένου να αποφανθεί επί λόγου ακυρώσεως στρεφόμενου κατά της διαταγής ανάκτησης που περιεχόταν στην επίδικη απόφαση, κατά το μέρος που διατασσόταν η ανάκτηση του συνόλου της επίμαχης ενίσχυσης από τους επενδυτές παρότι πολύ μεγάλο μέρος του χορηγηθέντος πλεονεκτήματος είχε μεταφερθεί συστηματικά στις ναυτιλιακές εταιρίες, **διαπίστωσε απλώς ότι η επίδικη απόφαση προσδιόριζε ως μόνους δικαιούχους της ενίσχυσης τους επενδυτές και ότι το συμπέρασμα αυτό δεν αποτελούσε αντικείμενο της διαφοράς.** Κατά την κρίση, όμως, του Δικαστηρίου, οι διάδικοι που είχαν προβάλει τον συγκεκριμένο λόγο, μολονότι δεν είχαν αμφισβητήσει τον προσδιορισμό των δικαιούχων, εντούτοις υποστήριζαν εμμέσως πλην σαφώς ότι δεν ήταν οι μόνοι αποδέκτες της επίμαχης ενίσχυσης. **Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο, καθόσον δεν εξέτασε τον συγκεκριμένο λόγο ακυρώσεως, παρέλειψε να αποφανθεί επ' αυτού, η δε παράλειψη αυτή συνιστά παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης.**

Υπό τις συνθήκες αυτές, **το Δικαστήριο αναιρεί την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα ακύρωσης της επίδικης απόφασης κατά το μέρος που με αυτήν προσδιορίζονταν ως μόνοι δικαιούχοι της εξετασθείσας ενίσχυσης οι ΟΟΣ και οι επενδυτές τους, καθώς και το αίτημα ακύρωσης του μέρους του διατακτικού με το οποίο επιβάλλεται στο Βασίλειο της Ισπανίας η υποχρέωση να ανακτήσει το συνολικό ποσό της εξετασθείσας ενίσχυσης από τους επενδυτές των ΟΟΣ. Οι αιτήσεις αναιρέσεως απορρίπτονται κατά τα λοιπά.**

Τέλος, εκτιμώντας ότι, μετά τη μερική αναίρεση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, οι προσφυγές ακυρώσεως είναι ώριμες προς εκδίκαση κατά το απομένον να εξεταστεί μέρος τους, το οποίο αφορά το **βάσιμο της υποχρέωσης ανάκτησης της επίμαχης ενίσχυσης από τους δικαιούχους της, το Δικαστήριο αποφασίζει να αποφανθεί το ίδιο οριστικώς επ' αυτού.** Συναφώς, απορρίπτει εκ προοιμίου ως αβάσιμους τους λόγους και τα επιχειρήματα που αφορούν παραβίαση των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου καθώς και παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, επικυρώνοντας το μεγαλύτερο μέρος του αντίστοιχου σκεπτικού της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης.

Περαιτέρω, εξετάζοντας, στο πλαίσιο της εκτίμησης του λόγου ακυρώσεως επί του οποίου δεν αποφάνθηκε το Γενικό Δικαστήριο, το ζήτημα του προσδιορισμού των δικαιούχων της επίμαχης ενίσχυσης, **το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η υποχρέωση ανάκτησης ενίσχυσης την οποία η Επιτροπή έκρινε μη συμβατή με την εσωτερική αγορά αποσκοπεί στην επαναφορά στην προ της χορήγησης της ενίσχυσης κατάσταση, με τη στέρηση από τους δικαιούχους της, δηλαδή από τις επιχειρήσεις που πράγματι την καρπώθηκαν, του πλεονεκτήματος που αποκόμισαν στην αγορά σε σχέση με τους ανταγωνιστές τους.**

Ωστόσο, εν προκειμένω, από τις ίδιες τις διαπιστώσεις της Επιτροπής προκύπτει ότι το καθεστώς STL αποτελούσε, στο σύνολό του, φορολογικό μηχανισμό που αποσκοπούσε στη δημιουργία πλεονεκτήματος όχι μόνο για τους επενδυτές στο πλαίσιο ενός ΟΟΣ αλλά και για τις ναυτιλιακές εταιρίες. Εξάλλου, από τα στοιχεία που εξέθεσε η Επιτροπή προκύπτει ότι **η κατανομή του πλεονεκτήματος αυτού μεταξύ της ναυτιλιακής εταιρίας και των επενδυτών των ΟΟΣ προβλεπόταν σε νομικώς δεσμευτικές συμβάσεις, οι οποίες υποβάλλονταν στη φορολογική διοίκηση και τις οποίες η αρχή αυτή λάμβανε υπόψη για να**

εγκρίνει, κατά την άσκηση της διακριτικής ευχέρειας που διέθετε συναφώς, την πρόωρη απόσβεση. Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, το Δικαστήριο αποφαινεται ότι, **δεδομένου του σκοπού που επιδιώκεται με την ανάκτηση, η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον προσδιόρισε ως μόνους δικαιούχους της επίμαχης ενίσχυσης τους επενδυτές των ΟΟΣ, δεχόμενη κατά κύριο λόγο ότι το πλεονέκτημα που αντλούσαν οι ναυτιλιακές εταιρίες από τη μεταβίβαση μέρους του φορολογικού πλεονεκτήματος που αποκτούσαν οι ΟΟΣ ήταν αποτέλεσμα ενός συνδυασμού νομικών πράξεων μεταξύ οντοτήτων ιδιωτικού δικαίου, οι οποίες δεν μπορούσαν να καταλογιστούν στο Δημόσιο, παρότι οι ΟΟΣ ήταν υποχρεωμένοι, δυνάμει των εφαρμοστέων κανόνων, να μεταβιβάσουν στις ναυτιλιακές εταιρίες μέρος του φορολογικού πλεονεκτήματος που είχαν αποκτήσει.**

Κατά συνέπεια, **το Δικαστήριο ακυρώνει εν μέρει την επίδικη απόφαση, ήτοι κατά το μέρος που προσδιορίζει ως μόνους δικαιούχους της εξετασθείσας ενίσχυσης τους ΟΟΣ και τους επενδυτές τους και, συνεπώς, κατά το μέρος που διατάσσει την ανάκτηση του συνολικού ποσού της ενίσχυσης αποκλειστικώς από τους επενδυτές των ΟΟΣ.**

ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ : Το Δικαστήριο μπορεί να επιληφθεί αιτήσεως αναίρεσεως, η οποία περιορίζεται σε νομικά ζητήματα, κατά αποφάσεως ή διατάξεως του Γενικού Δικαστηρίου. Καταρχήν, η άσκηση αναίρεσεως δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα. Εάν είναι παραδεκτή και βάσιμη, το Δικαστήριο αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου. Στην περίπτωση που η υπόθεση είναι ώριμη προς εκδίκαση, το Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί το ίδιο οριστικά επί της διαφοράς. Σε αντίθετη περίπτωση, αναπέμπει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, το οποίο δεσμεύεται από την απόφαση που εξέδωσε το Δικαστήριο στο πλαίσιο της αιτήσεως αναίρεσεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της.

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το «[Europe by Satellite](#)» ☎ (+32) 2 2964106

Μείνετε συνδεδεμένοι!

